

דעם רבינ'ס אעסיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א
המעשה עם הבחינות

מעשה י"ג
משבעה בעטלערס
(5)
גליון 87

שבת שלום קוראים יקרים

בכל אחד מימי השבע ברכות זוכים הזוג הקדוש לארח אחד מהשבועה בעטלער'ס, אחרי שהם מתגעגעים ורוצים שהוא יגיע. "בתוך כך והנה הוא בא, ואמר הנני". כל אחד מהשבועה בעטלער'ס היה לו מום אחר: עור, חרש, כבד פה, צואר עקם, בעל חטוטרת, בלא ידים, בלא רגלים, וכל אחד אומר להם: "בתחלה ברכתי אתכם שתהיו כמוני, עתה אני נותן לכם במתנה לדרשה שתהיו כמוני". לכאורה זה נראה תמוה, מה הזכיה לזכות להיות כמותם? הרי היו בעלי מומים כלם?! כמו שאנו רואים בהמשך המעשה השביעי ביום הרביעי שהבעטלער שצוארו עקם מברך אותם שיהיו כמותו. האם הפונה שיזכו שיהיה להם גם צואר עקם ח"ו?? אבל באמת, ההפך הוא הנכון, שכל הבעטלערס הם רק נראים לעין בשר בעלי מומים, כמו שענה להם הבעטלער: "ואתם סוכרים שיש לי צואר עקם? אין צוארי עקם כלל. אדרבא, יש לי צואר שוה מאד, צואר יפה מאד". במקום שנראה שיש לי מום, דוקא שם אני חדוש נפלא מאד.

כל נשמה שמגיעה לזה העולם מקבלת גוף, איברים וחושים שיעזרו ויועילו לה למלאות את תפקידה בעולם. אך יש בזה בחירה, זה תלוי באופן השמוש... אם משתמש בהם להנאתו ולצרכו, ללקת אחר תאוות לבו, אז הם נשארים נמוכים ומגשמים. כל שכן אם חוטא ח"ו אזי הוא ממש משחית את איבריו. ולהפך, אפשר לקדש את האיברים, לשמור אותם כמו שהתורה מלמדת, להתגבר בהם על הרע והאסור, ולעשות בהם טוב, לעבד בהם את ה' יתברך, שזה מעלה את האיברים, מקדש ומטהר אותם.

כמו למשל העינים שהן איבר חשוב מאד, רבנו ז"ל אומר ש"עינים הם דברים עליונים וגבוהים מאד, והם רואים תמיד דברים גדולים ונוראים, ואם היה האדם זוכה לעינים פשרים, היה יודע דברים

גדולים רק ממה שעיניו רואות, כי הם רואות תמיד, אך שאין יודע מה רואה" (ליקו"מ רנד) כדי לזכות לעינים פשרים פאלה, שידע ויבין מה שרואה, צריך לשמור את העינים, וכך גם האזנים, הפה, וכו'. אך איך זוכים לזה?

אנ"ש היו אומרים שהזוג הקדוש זה אנחנו, עם ישראל קדושים, ילדים אבודים ונצרכים שזקוקים מאד לבעטלער'ס שהם הצדיקים האמתיים. וידוע דברי מוהרנ"ת בסוף ימיו שזכה להבין "...שבאמת כל השבעה בעטלערס שבספר ספורי מעשיות, הם בעטלר אחד... כי אי אפשר לשמור את העינים אם אין שומרים את הפה וכו' וכו', ועל כן כל השבעה בעטלר'ס בהכרח שהם בעטלר אחד" (שיש"ק ח"ג, תתי"ג). והבעטלער הקדוש הזה זה הצדיק האמתי שזכה לשבר את כל התאוות בשלמות לגמרי, וזכה לקדש את עצמו מאד בקדשה עליונה, עד שזכה למה שזכה, אשרי לו. והצדיק הקדוש הזה לא מבקש מאתנו עבודות קשות וסגופים, אלא הוא נותן לנו את כל המעלות הקדושות "במתנה לדרשה" שנהיה כמותו... "כמו שאמר: 'כל אחד ואחד יכול לזכות לבוא למדרגתי להיות כמוני ממש'" (שיחות הר"ן קסה).

אשרינו שזכינו להתקרב לצדיק כזה, ללמד תורתו ולקיים עצותיו שעל ידי זה אנו יכולים לקבל את קדשתו, מדרגותיו והשגתו במתנה, כמו שאמר רבנו ז"ל בפרוש שבכל שיחה ושיחה שהיה משיח ומדבר עמנו יכולים להיות על ידה איש פשר, ואפלו צדיק גמור כל ימי חייו... (חיי מוהר"ן שנה) על כן ראוי לנו לשמח ולהתחזק בעצם ההתקרבות, שפכר הולך לפנינו בעטלער קדוש כזה שצועק לכל אחד ואחד מאתנו, בכל מה שעובר עלינו בצרות לבבנו וגלות נפשנו "מה לכם לדאג מאחר שאני הולך לפניכם"... (חיי מוהר"ן קצא)

שבת שלום ומברך!

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה יג - מ'השבעה בעטליר'ס' (5)

שספרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

וזה התפאר שיודע לנגן על כל כלי שיר, וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו כלי שיר פלוני, וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו כלי שיר פלוני. וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו כמה כלי שיר.

וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו תף ממש, (שקורין פויק) כאלו מפין בתף. וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כאלו מורין בקני שרפה (שקורין אורמאטיס)

ואני הייתי גם-כן שם. עניתי אני ואמרתי להם: קולי, טוב יותר מקולות שלכם! והא ראיה. כי אם אתם חכמים כל-כך בקול נגינה, אם-כן הושיעו את אותן שתי מדינות.

ואלו השתי מדינות הם רחוקים זה מזה אלף פרסאות. ובאלו שתי המדינות, כשמגיע הלילה אין יכולין לישן. כי כשנעשה לילה אזי מתחילים הכל להיות מיללים בקול יללה, אנשים ונשים וטף. אם היה מנח שם אבן, היה נמוח. כי בלילה הם שומעים קול יללה מאד, ומחמת זה כלם מיללים אנשים ונשים וכו'. (וכן מתנהג בשתי המדינות) כי במדינה זו שומעים הקול יללה, ומיללים הכל כנ"ל.

וכן במדינה אחרת גם-כן כן. ושתי המדינות הם רחוקים זה מזה אלף פרסאות. ועל כן אם אתם חכמים כל-כך בנגינה, אראה אם תוכלו להושיע את אותן שתי המדינות, או שתוכלו לכוון לעשות את קולם. (היגו שהם יכונו להוציא קול מכוון כמו קול היללה הנשמע שם)

ואמרו לו: (היגו החכמים הנ"ל אמרו לזה שצוארו עקם) התוליה אותנו לשם? ואמר: הן, אני מוליה אתכם לשם. ונתעוררו כלם לילה לשם. והלכו

ובאו לשם. (היגו לאחת משתי המדינות הנ"ל) כשבאו לשם, כשהגיע הלילה, היה כנ"ל שהיו כלם מיללים מאד כנ"ל.

כשגמרו השמחה של אותו היום ולנו אחר-יכן, בבקר חזרו הזוג כנ"ל והיו מתגעגעים וכו' אחרי הבעטליר שהיה צוארו עקם. בתוך כך והנה הוא בא, ואמר הנני וכו'.

בתחלה ברכתי אתכם שתהיו כמוני, עתה אני נותן לכם במתנה לדרשה שתהיו כמוני. ואתם סוברים שיש לי צואר עקם? אין צוארי עקם כלל. אדרבא, יש לי צואר שנה מאד, צואר יפה מאד.

רק שיש הבלי עולם. ואני איני רוצה להוציא שום הבלי ורוח (שקורין דוד) בהבלי עולם. (ומחמת זה נדמה שצוארו עקם, כי הוא מעקם צוארו מהבלי עולם ואינו רוצה להוציא שום הבלי ורוח בהבלי עולם)

אבל באמת יש לי צואר יפה מאד, צואר נפלא מאד. כי יש לי קול נפלא מאד. וכך מיני הקולות שבעולם, שהם קול בלא דבור, כלם אני יכול להוציאם בקולי. כי יש לי צואר וקול נפלא מאד. ויש לי הסכמה על זה מאותה המדינה.

כי יש מדינה שהם בקיאים מאד בחכמת הנגינה (שקורין מאזיקא). וכלם עוסקים שם בחכמה זו, ואפלו בנים קטנים. ואין שם קטן שלא יוכל לנגן על איזה כלי שיר. והקטן שבאותו המדינה, הוא חכם גדול במדינה אחרת באותו החכמה של נגינה. והחכמים והמלך שבאותו המדינה והקאפעלייש הם חכמים מפלגים מאד מאד באותו החכמה.

פעם אחת ישבו החכמים של אותו המדינה. והיה כל אחד מתפאר בנגינה שלו: זה היה מתפאר שהוא יודע לנגן על כלי שיר פלוני, וזה התפאר שיודע לנגן על כלי שיר פלוני, וזה התפאר בכלי שיר פלוני. וזה היה מתפאר שיודע לנגן על כמה כלי שיר.

וְגַם הַחֲכָמִים הַנִּלְגָּם לְגַם־כֵּן הָיוּ מֵיִלְלִים. (וממילא ראו בַּדָּא שְׂאִינְם יְכוּלִים לְהוֹשִׁיעַ אֶת אוֹתָן הַמְּדִינוֹת).

וְאָמַר לָהֶם: (הֵינּוּ זֶה שְׂצוּאָרוֹ עִקָּם אָמַר אֶל הַחֲכָמִים הַנִּלְגָּם) עַל כָּל פָּנִים, תֹּאמְרוּ לִי מֵהֵיכָן בָּא זֹאת שְׁנִשְׁמַע קוֹל יְלָלָה הַנִּלְגָּם כִּנְל? אָמְרוּ לוֹ: וְאִתָּה יוֹדַע? הַשִּׁיב: אֲנִי יוֹדַע בַּדָּאִי.

כִּי יֵשׁ שְׁנֵי צַפְרִים, אֶחָד זָכַר וְאֶחָת נִקְבָּה, וְהֵם רַק זוּג אֶחָד בְּעוֹלָם. וְנֶאֱבְדָה הַנִּקְבָּה. וְהוּא הוֹלִיךְ וּמְחַפֵּשׂ אוֹתָהּ, וְהִיא מְחַפֶּשֶׁת אוֹתוֹ. וְהָיוּ מְחַפְּשִׁים הַרְבֵּה זֶה אֶת זֶה עַד שְׁנִתְעוּ, וְרָאוּ שְׂאִינְם יְכוּלִים לְמַצֵּא אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ. וְנִשְׂאָרוֹ עוֹמְדִים,

וַעֲשׂוּ לָהֶם קִנְיָם. זֶה הַצְּפוּר עֲשֶׂה לוֹ קֵן סְמוּךְ לַמְּדִינָה אַחַת מִשְׁתֵּי הַמְּדִינוֹת הַנִּלְגָּם. וְלֹא סְמוּךְ מִמֶּשׁ, רַק שְׁבַע־רֵוֶה קוֹל הַצְּפוּר הוּא סְמוּךְ, כִּי יְכוּלִים לְשָׁמַע הַקוֹל שֶׁל הַצְּפוּר בְּאוֹתוֹ הַמְּדִינָה מִמְּקוֹם שֶׁעָמַד שָׁם. וְעֲשֶׂה לוֹ קֵן. וְכֵן הִיא עֲשֵׂתָה לָהּ גַם־כֵּן קֵן סְמוּךְ לַמְּדִינָה הַשְּׁנִינָה (הֵינּוּ גַם־כֵּן כִּנְל שֶׁהוּא סְמוּךְ מִחֲמַת שְׂיְכוּלִים לְשָׁמַע שָׁם הַקוֹל כִּנְל).

וּכְשִׁמְגִיעַ הַלֵּילָה, אֲזִי אֵלּוּ הַזּוּג צַפְרִים מִתְחִילִים כָּל אֶחָד וְאֶחָת לֵילַל בְּקוֹל יְלָלָה גְדוֹלָה מְאֹד, כִּי כָּל אֶחָד מֵיִלַל עַל זוּגוֹ כִּנְל. וְזֶהוּ הַקוֹל יְלָלָה שְׁנִשְׁמַע בְּאֵלּוּ שְׁתֵּי הַמְּדִינוֹת. (אֲשֶׁר מִחֲמַת אוֹתוֹ הַקוֹל יְלָלָה כָּלֵם מֵיִלְלִים מְאֹד וְאִינְם יְכוּלִים לִישֹׁן) אֵךְ לֹא רָצוּ לְהֶאֱמִין זֹאת.

וְאָמְרוּ לוֹ: הַתּוֹלִיךְ אוֹתָנוּ לְשָׁם? וְאָמַר הוּן. (אֲנִי יְכוּל לְהוֹלִיךְ אִתְּכֶם לְשָׁם) אֵךְ אֵין אַתְּם יְכוּלִים לָבוֹא לְשָׁם. כִּי כְּשִׁתְּקָרְבוּ לְשָׁם, לֹא תוּכְלוּ לְסַבֵּל אֶת קוֹל הַיְלָלָה. מֵאַחַר שֶׁגַם כָּאֵין אֵין אַתְּם יְכוּלִים לְסַבֵּל, וְאַתְּם מְכָרְחִים גַם־כֵּן לֵילַל כִּנְל, כְּשִׁתְּגִיעוּ לְשָׁם לֹא תוּכְלוּ לְסַבֵּל כָּלֵל.

וּבִיּוֹם (אִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְשָׁם כִּי בִיּוֹם) אִי אֶפְשָׁר לְסַבֵּל הַשְּׂמִחָה שִׁישׁ שָׁם. כִּי בִיּוֹם מִתְקַבְּצִים שָׁם צַפְרִים אֶצְלָ כָּל אֶחָד וְאֶחָת מֵהַזּוּג הַנִּלְגָּם, וְהֵם מְנַחֲמִים וּמְשַׂמְּחִים אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָת מֵהַזּוּג הַנִּלְגָּם בְּשִׂמְחוֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד מְאֹד, וְאוֹמְרִים לָהֶם דְּבָרֵי תְנַחֲמוּמִין, שֶׁעֵדִין אֶפְשָׁר שֶׁתְּמַצְאוּ זֶה

אֶת זוֹ עַד שְׂבִיּוֹם אִי אֶפְשָׁר לְסַבֵּל אֶת גְּדֹל הַשְּׂמִחָה שִׁישׁ שָׁם.

וְקוֹל הַצַּפְרִים שְׂמִשְׂמְּחִים אוֹתָם אֵינוֹ נִשְׁמַע לְמַרְחוֹק, רַק כְּשִׁמְגִיעִים לְשָׁם. אָבֵל קוֹל הַזּוּג הַנִּלְגָּם שְׂמֵיִלְלִים בְּלֵילָה, הוּא נִשְׁמַע לְמַרְחוֹק. וְאִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְשָׁם מִחֲמַת זֶה כִּנְל.

אָמְרוּ לוֹ: (הֵינּוּ הַחֲכָמִים הַנִּלְגָּם אָמְרוּ לְזֶה שְׂצוּאָרוֹ עִקָּוֹם) וְאִתָּה יְכוּל לְתַקֵּן זֹאת? הַשִּׁיב: אֲנִי יְכוּל לְתַקֵּן, כִּי אֲנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹת וּלְכַנֵּן כָּל הַקּוֹלוֹת שְׁבַע־עוֹלָם. (הֵינּוּ שְׂכָל מֵינֵי קוֹלוֹת שְׁבַע־עוֹלָם הוּא יְכוּל לְהוֹצִיאֵם בְּקוֹלוֹ, וּלְכַנֵּן מִמֶּשׁ כְּמוֹ אֵיזָה קוֹל שִׁיִּהִיָּה)

גַּם אֲנִי יְכוּל לְהַשְׁלִיךְ קוֹלוֹת. הֵינּוּ, כִּי אֲנִי יְכוּל לְהַשְׁלִיךְ קוֹל, שְׂבַכְאֵן, בְּמִקּוֹם שֶׁאֲנִי מוֹצִיא הַקוֹל, לֹא יִהְיֶה נִשְׁמַע הַקוֹל כָּלֵל. רַק בְּרַחוֹק יִהְיֶה נִשְׁמַע שָׁם הַקוֹל. וְעַל כֵּן אֲנִי יְכוּל לְהַשְׁלִיךְ אֶת הַקוֹל שֶׁל הַצְּפוּרָה, שִׁיִּגִיעַ סְמוּךְ לְמִקּוֹם הַצְּפוּר. וְכֵן לְהַשְׁלִיךְ קוֹל הַצְּפוּר, שִׁיִּגִיעַ סְמוּךְ לְמִקּוֹם הַצְּפוּרָה. וְלְהַמְשִׁיכֶם יַחַד עַל־יַד־יָזָה. (וְעַל־יַד־יָזָה יִתְתַקֵּן כָּל הַנִּלְגָּם).

אֵךְ מִי יֶאֱמִין זֹאת? וְהוֹלִיךְ אוֹתָם לְתוֹךְ אֵיזָה יַעַר. וְשִׁמְעוּ כְּמוֹ אֶחָד שְׂפוֹתַח אֶת הַדְּלֶת, וְחוּזַר וְסוּגְרוּ וְנוֹעְלוּ בְּבָרִיחַ (שְׂקוּרִין קְלֵאֲמָקָא), וְנִשְׁמַע קוֹל הַהֶכְאָה שֶׁל (הַקְּלֵאֲמָקָא) וּמוֹרָה בְּקִנְיַי שְׂרַפָּה (שְׂקוּרִין בִּיקָס), וְשׁוֹלַח אֶת הַכֶּלֶב לַחֲטוֹף (אֶת הַדְּבַר שֶׁהִיא מוֹרָה). וְהַכֶּלֶב הָיָה מִתְחַבֵּט וְגוֹרֵר אֶת עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ הַשְּׁלַג (בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנִז גִּיגְרָאֲנִיט אֵין שְׁנִיִּיא).

וְכָל זֶה שִׁמְעוּ אֵלּוּ הַחֲכָמִים וְהַסְתַּפְּלוּ, וְלֹא רָאוּ דְבַר. גַּם לֹא שִׁמְעוּ מִמֶּנּוּ (הֵינּוּ מִן זֶה שְׂצוּאָרוֹ עִקָּם) שׁוּם קוֹל כָּלֵל. (רַק שִׁזָּה שְׂצוּאָרוֹ עִקָּם הָיָה מִשְׁלִיךְ קוֹלוֹת כְּאֵלּוּ, וְעַל כֵּן שִׁמְעוּ אֵלּוּ הַקּוֹלוֹת. וּמִמִּילָא רָאוּ שֶׁהוּא יְכוּל לַעֲשׂוֹת כָּל הַקּוֹלוֹת וּלְכַנֵּם מִמֶּשׁ. וְגַם לְהַשְׁלִיךְ קוֹלוֹת. וְעַל כֵּן יוּכַל לְתַקֵּן אֶת כָּל הַנִּלְגָּם, וְלֹא סִפֵּר יוֹתֵר בְּזֶה הָעֵנִין וּמוֹבֵן שְׂדֵלַג בְּכָאֵן).

נִמְצָא, שִׁישׁ לִי הַסְכָּמָה מֵאוֹתוֹ הַמְּדִינָה שְׂקוּלֵי נִפְלָא מְאֹד. וְאֲנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹת כָּל מֵינֵי קוֹלוֹת שְׁבַע־עוֹלָם כִּנְל. וְעַתָּה אֲנִי נוֹתֵן לְכֶם זֹאת בְּמִתְנָה גְּמוּרָה לְדַרְשָׁה שְׂתִּהְיוּ כְּמוֹנֵי. וְנַעֲשֶׂה שָׁם שְׂמִחָה גְּדוֹלָה וְחֻדוּהָ רַבָּה מְאֹד.

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות מעשה י"ג (5) - מהשבעה בעטלירס

- י. מה קרה לחכמים כששמעו קול היללה של המדינה?
 אמרו שיש להם יְעָצָה איך להושיע אותם
 היו מיללים גם כן
 שתי התשובות נכונות
- יא. מה אמר הבעטלער מהיכן מגיע קול היללה?
 משני ציפורים שנאבדו ועומדים סמוכים לשתי המדינות ובליהם הם מיללים
 מארי השואג
 מאנשים שמיללים
- יב. למה החכמים לא יכולים להגיע סמוך לציפור?
 כי הבעטלער לא יכול להוליך אותם לשם
 כי זה דרך מסוכנת מאוד
 כי הם לא יוכלו לסבול את קול היללה
- יג. וביום למה לא יכולים להגיע לשם?
 כי בסמוך להם שומעין הקול היללה גם ביום
 כי הבעטלער לא יכול להוליך אותם לשם
 כי אי אפשר לסבול שם את גדל השמחה שיש שם ביום
- יד. עד איזה מרחק שומעים את קול הציפורים שמנחמים ומשמחים אותם?
 שומעים רחוק כמו קול היללה בלילה
 שומעים רחוק יותר מקול היללה בלילה
 שומעים רק כשמגיעים לשם
- טו. להיכן הוליך הבעטלער את החכמים?
 לאיזה יער
 לביתו
 לפרדס נפלא
- טז. מאיזה דברים שמעו שם קול?
 מתוף, וכינור, דלת, וכלב.
 מדלת-וקלאמקע, וביקס (קני שריפה), וכלב
 מתוף, וכינור, דלת-וקלאמקע
- יז. *שאלת זכות: מה אתה צומא מהסיפור Se הבעטלער הרביעי?*
 שראוי צומא אודעם התקוה צימא צו מה את צה
 צדלת הבעטלער ציכיל צו הושיע את שתי המדינות

- א. *שאלת זכות: באיפה יוס סיפר רבינו את המעשה Se הבעטלער שצווערו עקום?* (עיינ מי אופרני'ת אית מ"ב)
 ביום שב"ק כ"ה אדר תק"ע
 ס' שב"ק ג' ניסן תק"ע
 ביום Se ישי'ו ניסן תק"ע
- ב. איזה מין צוואר היה לבעטלער הרביעי?
 צוואר עקום
 צוואר יפה מאוד
 צוואר שוה ויפה מאוד
- ג. איזה קול היה לבעטלער שצווארו עקום?
 קול צרוד
 קול נמוך
 קול נפלא מאוד
- ד. ממי יש לו הסכמה על זה?
 מהמדינה של חיים טובים
 מהאיש חסד האמת
 מהמדינה שהם בקיאים מאוד בחכמת הנגינה
- ה. כמה חכמים מנה רבינו שהתפארו בזה?
 שלש
 שבעה
 עשרה
- ו. איזה קולות מפרט רבינו בהתפארותם?
 תוף וכינור
 תוף וחליל
 תוף וקול שמורין בקנה שריפה
- ז. למה אמר הבעטלער שקולו טוב יותר מהקולות שלהם?
 כי הקול שלהם נמוך מאוד
 כי קולם צרוד
 כי הם לא יכולים להושיע את אותן שתי המדינות
- ח. מה המרחק בין שתי המדינות שצריך להושיע אותם?
 חמש מאות פרסאות
 אלף פרסאות
 אלפיים אמה כתחום שבת
- ט. מה נעשה באותן שתי המדינות בלילה?
 הזקנים מיללים שם
 הנשים והטף מיללים שם
 כולם מיללים אנשים נשים וטף

ונעשה שם שמחה גדולה וחדוה רבה מאוד - בהצלחה

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך